

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 411

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1 Τ. 147

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΓΚΛΗΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

ΩΔΙΝΕΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΤΕΚΕ ΜΥΝ

Ἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος ἀπεφασίσθη ἐκτάκτως ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας. Οἱ μὴ γνωρίζοντες καλῶς τὰ πράγματα ἴσως ὑπέθεσαν ὅτι ζητήματα ἐκκλησιαστικά σπουδαῖα ἀνέκυψαν καὶ ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ ἐπέβαλε νὰ λυθοῦν τὸ συντομώτερον· ὅτι κάποιο θέμα, ἀνεπίδεκτον ἀναβολῆς, ἔπρεπε τὸ ταχύτερον νὰ συζητηθῇ, ἵνα ληφθοῦν ἀνάλογοι ἀποφάσεως, διότι ἡ καθυστέρησις ἐμπεριέκλειε κινδύνους· ὅτι ἀπειλῇ τις ἄμεσος ἠνάγκαζεν ἵνα, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου, σπεύσουν εἰς βοήθειαν οἱ ποιμένες, ἀψηφοῦντες κόπους, ἔξοδα καὶ χειμέριον χρόνον. Πλὴν ὁμως, ἐξ ὧν ὁ τύπος ἔγραψε, τίποτε τὸ σπουδαῖον καὶ ἀξιόλογον δὲν συνέτρεχεν, ὥστε νὰ δικαιολογῇται ὁ μέγας θόρυβος. Διότι τὰ συζητηθέντα θέματα ἀφεώρουν ζητήματα ὑλικά καὶ ὄχι πνευματικά.

Αἱ συζητήσεις τῶν σεβασμιωτάτων περιεστράφησαν εἰς ἀριθμούς, εἰς ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἑκατομμυρίων δραχμῶν, εἰς μισθολογικοὺς πίνακας καὶ διαβαθμίσεις, προσοδοφόρους πηγὰς καὶ ποσοστὰ προσαυξήσεων, καὶ ἄλλους συλλογισμοὺς καὶ ὑπολογισμοὺς, ἠκιστα ἀρμόζοντας εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ πνευματικὸν προορισμόν, ὃν ὀφείλει νὰ ἔχη μία ἐν

Πνεύματι ἁγίῳ συνερχομένη καὶ συνδιασκεπτομένη Σύνοδος Ἱεραρχῶν.

Ὁ λαὸς παρακολουθῶν τὰς δημοσιεύσεις τῶν ἀποφάσεων ἐκάστης συνεδρίας ἐλεινολόγει τὸ κατάντημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ὑπῆρχον θέματα ἄλλα, πολὺ ἀνώτερα, ἀφορῶντα τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ὑπονομεύουν οἱ ποικιλῶντοι «ἄσεβεῖς, οἱ κύκλῳ περιπατοῦντες», καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν διασαλεύουν πλεῖσται ὅσαι διασπαστικαὶ φατρίαι, ὑπὸ διάφορα προσχήματα ἐργαζόμεναι· ἐνῶ ἡ Ἱεραρχία, εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον τῆς ὕλης ἐξαιρουμένη, ἐπὶ πνευματικῶν ζητημάτων ἔπρεπε νὰ ἀναλώσῃ τὸν χρόνον τῆς, ἀντιθέτως, τίποτε τὸ πνευματικὸν δὲν διέκρινε τὰς συζητήσεις τῆς.

Καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά χρονικά, εἶναι ἀπὸ τὰ πρωτάκουστα, Σύνοδος Ἐπισκόπων νὰ συνέρχεται μὲ ἀποκλειστικά θέματα συζητήσεως τὰς ὑλικὰς καὶ μόνον ἀπολαυὰς τῶν διακονούντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Διότι καὶ «τὸ μεταθετὸν» εἰς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἀποβλέπει. Σήμερον ὁ κάθε Ἐπίσκοπος χειροτονούμενος, κατ' ἀρχὴν δέχεται τὴν προαγωγὴν εἰς μικρὰν ἐπαρχίαν, ἀλλὰ μὲ προοπτικὴν τὴν μετάθεσιν. «Στέργε τὰ παρόντα, λέγει τὸ γνωρικόν, καὶ δίδωκε τὰ βελίτω». Εἰς παλαιότερας ἐποχὰς μία

μετάθεσις, σπανίως γενομένη, απέβλεπεν εἰς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἢ χρήσις τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου μέτρου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπιβαλλομένων ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας μετεβλήθη σήμερον εἰς κατάχρησιν, καὶ ἀποβλέπει μᾶλλον εἰς ἱκανοποίησιν φιλοδόξων καὶ ἰδιοτελῶν σκοπῶν τῶν σπουδαρχιῶν.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ἐφημερίων ἢ ὑπόθεσις παρ' ὅλον ὅτι ἐμφανίζεται ὡς ἐκκλησιαστικὴ δυσεπίλυτος, ἐν τούτοις δὲν θὰ ἔπρεπε οὔτε κἂν νὰ δημιουργηθῇ ζήτημα, ἂν οἱ διοικούντες τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐρρῶθιζον μὲ φιλαδελφίαν καὶ ἀλληλεγγύην. Διότι, ἐνῶ εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ ἐφημέριοι τῆς ὑπαίθρου πένονται καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐργάζονται ὡς ἡμερομίσθιοι ἐργάται, ἐν τούτοις ἄλλοι εὐρισκόμενοι εἰς προνομιοῦχους ἐφημεριακὰς θέσεις, καὶ τελοῦντες ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τῶν «δεσποτάδων τῶν» κερδίζουν ἡγεμονικὰς ἀπολαύς. Διατὶ αὐτὴ ἡ ἀνισότης; καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ἄραγε κάποια ἀλληλοβοήθεια νὰ ἐμετρίαζε τὴν τεραστίαν αὐτὴν μεταξὺ συναδέλφων διαφορὰν εἰς τοὺς ὅρους τῆς βιοτικῆς συντηρήσεως, ὥστε νὰ μὴ δημιουργηθῇ ὁ θόρυβος, ὅστις ἐνῶ εἰς οὐδὲν τὸ θετικὸν ἀποτελέσμα πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ συντελεῖ, δίδει ὅμως λαβὴν σχολίων εἰς πολλούς, οἵτινες ἐπικρίνουν τὴν κατάστασιν, ὡς κατάντημα οἰκτρὸν ἐκκλησιαστικῆς διοικητικῆς ἀβελτηρίας;

Τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τὸ θέμα ἀπετέλεσε ἐπίσης φλέγον ἕτερον πρὸς συζήτησιν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν. Ὁ Ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Καντιώτης κληθεὶς ὑπὸ τῆς Διοικούσης Συνόδου νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν ἔθεσεν ὅρους, ἀπαραδέκτους... Ἐζήτησε νὰ παύσουν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἀργομίσθων, νὰ ἐκπληρώσουν τὰς ὑποχρεώσεις τῶν οἱ χρεῶσται, νὰ προσληφθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν νέα στελέχη, πρόθυμα νὰ ὑπηρετήσουν τὸν ὀργανισμόν ἀποδοτικώτερον καὶ ἀμισθί, νὰ χορηγοῦν διὰ Νόμου εἰς τὸν Διευθυντὴν τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνῃ καὶ ἀπολύῃ τὸ προσωπικὸν κατ' ἀπόλυτον κρίσιν του. Ἐζήτησε καὶ τινα ἄλλα, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο καλῶς κατοχυρούμενος νομικῶς νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνas τῆς διευθύνσεως ἐνὸς τοσούτου τεραστίου εἰς ἔργα καὶ σκοποὺς Ὀργανισμοῦ. Ἀλλὰ οἱ ἀσπάλακες... οἱ μὴ εὐνοούμενοι ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀπέρριψαν τὰς προτάσεις. Ἡ δὲ Ἱεραρχία, ἥτις, ὡς θὰ ἠλπίζε τις, ἔδει νὰ ἐξήρετο ὑπεράνω παθῶν καὶ ποταπῶν συμφερόντων καὶ σκοπιμοτήτων, καὶ ἐν προκειμένῳ, ἀφῆκε τὸ ζήτημα ἄλυτον, ὁ-

ρωδήσασα τίς οἶδε πρὸ τίνων πιέσεων.

Οὕτω καθηναλῶθῃ ὁ πολῦτιμος χρόνος μὲ ἀπεραντολογίας, μὲ προτάσεις καὶ ἀντιπροτάσεις, μὲ σχέδια καὶ ἀντισχέδια, μὲ γνωματεύσεις καὶ ἀντιγνωματεύσεις. Καὶ τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας διελύθη, καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐστίas τῶν ἀπρακτοῦ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι κάποτε εἰς ἄλλην σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας θὰ συμφωνήσωσιν....

Ὅντως ἀποκαρδιωτικὸν τὸ φαινόμενον!

Ζητήματα ὑλικά, τὰ ὁποῖα μίᾳ ἀπόφασιν συννετὴ καὶ ἐμπεριστατωμένη τῆς διοικήσεως διαρκοῦς Συνόδου θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ διευθετηθῇ, ὁλόκληρον Σῶμα Ἱεραρχίας δὲν τὸ κατῴρωσε.

Πῶς κατόπιν δύναται τις νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τοιαύτην Ἱεραρχίαν ὅτι θὰ ἐπιλύσῃ ζητήματα φλέγοντα πνευματικά; Πῶς νὰ ἐμπιστευεῖται τις εἰς τὴν κρίσιν καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὡς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι εἰλημένην, ὅταν πεντήκοντα καὶ πλέον Ἀρχιερεῖς συνερχόμενοι δὲν κατορθώνουν νὰ συνεννοηθοῦν καὶ λύσουν μικροζητήματα ὑλικῆς φύσεως; Φαντασθῆτε νὰ ἀνατεθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἐπίλυσις ζητημάτων ὑψηλοτέρας πνευματικῆς ὕψους. Διὰ τὸ Παλαιοημερολογητικὸν μόνον... ὁμολογουμένως ἐδειξαν ζῆλον καὶ προθυμίαν ὥστε, ὡς ἰσχυρίζονται καυχώμενοι, νὰ λυθῇ ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως.

Ἀλλὰ τὸ νὰ αὐταπατάται τις ἴσως ἀποτελῇ ἐνίοτε ἴδιον μωροῦ, τὸ νὰ ἐπιχειρῇ ὅμως οὕτως κατὰ τὴν αὐταπάτην του νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, τοῦτο εἶναι ἴδιον καὶ γελοίου.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Μὲ θεῖον ἐνθουσιασμόν ὁ Ποιητής, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς κατὰ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς ἀναγράφει: «τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, οἱ βουλούμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε ἀναξωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα, οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες δικαίως στεφανοῦνται... ὡς τεῖχος ἀρρηκτον κατέχοντες τὴν πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν Νηστείαν ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν».

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι διὰ τοῦ ΕΘ (69) κανόνος αὐτῶν, ἐνομοθέτησαν τὴν Νηστείαν τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς διὰ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, ὅπως νηστεύωσι κατὰ μίμησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἐνήστευσεν εἰς τὴν ἔρημον 40 ἡμερονύκτια. Ἀρχεται ἀπὸ Νηστείας τοῦ κοσμοσωτηρίου ἔργου του ὁ Ἰησοῦς, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἵνα πληρώσῃ τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον ὁ πρῶτος Χοῦδος Ἀδὰμ ὀφείλε, παραβάς ἐν τῷ Παραδείσῳ τὴν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ δοθείσαν αὐτῷ ἐν τολῇ τῆς Νηστείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα διδάξῃ πάντας τοὺς εἰς Αὐτὸν πιστεύοντας, ὅτι ὀφείλουσιν ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρετῆς νὰ ἀρχωνται τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας τῶν.

Διότι ἐπειδὴ προηγήθη ἡ πλάσις τοῦ σώματος

τοῦ Ἀδάμ, τοῦ θεῖου ἐμφυσήματος, διὰ τοῦ ὁλοῦν ἐδημιουργήθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ αἱ σωματικαὶ ἀρεταί, ὡς ἡ νηστεία καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ σώματος ἀσκήσις, τῶν πνευματικῶν τοιούτων. Τοῦτο βλέπομεν ἐφαρμοζόμενον εἰς ὅλους τοὺς Ἁγίους. Εἰς τοὺς Προφῆτας, εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ πρὸ παντός εἰς τοὺς Ὁσίους. Ἀδύνατος καθίστασται ἡ ἀνάτασις τῆς ψυχῆς, ἄνευ τοῦ διὰ τῆς Νηστείας καθαρισμοῦ. Ἀδύνατος καθίσταται ἡ ἀγνεία, μόνον διὰ τοῦ θεωρητικοῦ, ὅσονδήποτε ὑψίους καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀνθρώπος, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς Νηστείας, διὰ τῆς ὁποίας, κατευναζομένων τῶν σαρκικῶν ὁρμῶν, κατορθοῦται, συνεργοῦσης πάντοτε τῆς θείας χάριτος, ἡ αὐτοκυριαρχία, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀπότοκος ἀγνεία. Τὸ σκεῦος τῆς Ἐκλογῆς, ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ διαπρύσιος τῆς Ἀληθείας Κήρυξ, τὸ δοχεῖον πάσης τῆς ἐν Χριστῷ γνώσεως, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐθάρρει μόνον εἰς τὸ θεωρητικόν του μεγαλεῖον, ἀλλὰ καὶ τὴν σάρκα συνέθλιβεν, «ἐν νηστείαις πολλάκις». (Β' Κορινθ. 11, 27) «ὑπολαβὼν μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι» ἔλεγε (Α' Κορινθ. 9, 27).

Πόσον μακρὰν τῆς ἀληθείας εὐρίσκονται οἱ τῆς Νηστείας καταφρονεταί! Ὁ! πόσον ἀγαθῶν πνευματικῶν στεροῦνται! Ὁ θεῖος ὑμνωδὸς ὡς δωρεὰν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους θεωρεῖ τὴν Νηστείαν.

«Ἐλαμψεν ἡ χάρις Σου, Κύριε, ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ καιρὸς μετανόας» ψάλλει ἡ Ἐκκλησία κατανυκτικώτατα, ἀρχομένης τῆς ἁγίας Νηστείας, τὸ στάδιον τῆς ὁποίας εἶναι ἐντρυφήμα ἀνέκφραστον, δι' ὅσους μετὰ χαρὰς κλίνουν τὸν αὐχένα εἰς τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγόν. Νηστείαν δὲ συνιστῶν ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δὲν ἐννοεῖ μόνον τὴν σωματικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν, ἥτις εἶναι ἡ ἀποχὴ παντός ἁμαρτήματος. Διὰ ταύτην, τὴν πνευματικὴν, συνιστᾶται ἡ σωματικὴ, ἐπειδὴ, ὡς προελέχθη, καθίσταται ἀδύνατος ἡ κατόρθωσις τῆς πρώτης, τῆς πνευματικῆς, ἄνευ τῆς δευτέρας, τῆς σωματικῆς. Δι' ὃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἁγίας Νηστείας συμβουλευοῦσιν ἡμᾶς; ἐμμελῶς αἱ ἀηδόνες τῆς ὁρθοδόξου χριστιανικῆς ὑμνολογίας ὡς ἐξῆς: «Νηστεύοντες, ὦ δεσφοί, σωματικῶς, νηστεύσωμεν καὶ πνευματικῶς λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, ... δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους...» «Νηστείαν, οὐκ ἀποχὴν βρωμάτων μόνον τελέσωμεν, ἀλλὰ παντὸς πάθους ὕλικου ἀλλοτριώσιν», καὶ πάλιν «Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ ἀληθὴς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεις (ἀποξένωσις), ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχὴ, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιὰς, ψεύδους καὶ ἐπιπορίας...»

Ὁ δὲ μεγαλοφωνότατος προφήτης Ἡσαΐας λέγει ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ «οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ ἐξελέξαμην. οὐδ' ἂν κάμψης ὡς κρίκον τὸν τραχὺλὸν σου, καὶ σάκκον καὶ σκοδὸν ὑποστρώσης, οὐδὲ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν...» (ἄνευ τοῦ πρὸς τὸν πλησίον ἑλέους) (Ἡσαΐ. ΝΗ. 1—11).

Διὰ νηστείας οἱ Νινευῖται ἐξiléωσαν τὸν Θεόν.

Διὰ νηστείας ὁ Μωϋσῆς ἐγένετο θεόπτης. Διὰ νηστείας οἱ τρεῖς Παιδες ἔσβεσαν τῆς καμίνου τὴν φλόγα. Διὰ τῆς νηστείας ὁ Δανιὴλ ἔφραξε στόματα λεόντων. Προηγεῖτο νηστεία τῶν ἀποστολικῶν περιοδεῶν «τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι» (Πράξ. ιγ'. 2) νηστεύων ὁ Κορνήλιος εἶδε τὸν ἄγγελον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐδίδαξεν εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας (Πράξ. 10, 30) «ἐν νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα τὸν Θεόν Ἄννα ἡ προφῆτις» ἡ ξιωθὴ νὰ ἴδῃ τὸν Σωτῆρα ὡς βρέφος ἐν τῷ Ἱερῷ (Λουκ. Β'. 37) «καὶ τί ἐτι λέγω; ἐπιλήψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος» τῆς νηστείας τὰ κατορθώματα. Αὕτη μὲ ὀλίγας λέξεις «τῆς ψυχῆς κατευνάζει τὰ οἰδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλάσσει (συμφιλιώνει) τοὺς παίσαντας». Ὡς τὴν ὑποδεχθῶμεν μετ' εὐφροσύνης, ὡς Θεόδοτον δῶρον. Τῆς ὑποχρεώσεως τῆς Νηστείας ἀπαλλάσσονται οἱ βαρέως ἀσθενοῦντες, διὰ τοὺς ὁποίους εὐσεβὲς ἱατρὸς γνωματεύει, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κατάλυσις. Ὅλοι, ὡς οἱ Νινευῖται, ἃ; προχωρήσωμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς νηστείας μὲ δεήσεις κατανυκτικὰς, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν τῆς ἐν Χριστῷ ἀνεκκλήτου ἀγαλλιάσεως ἐν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ.

ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΡΙΩΔΙΟΥ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΒΑΚΧΕΙΩΝ

Σὺν Θεῷ εἰσήμεν εἰς τὴν ἑορταστικὴν περιόδον τοῦ Τριωδίου, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τὰ τέκνα τῆς εἰς μετάνοιαν καὶ περισυλλογὴν ἐκ τῶν ματαίων φροντίδων τῆς ἐπιτήρου ζωῆς.

Ὅλη ἡ ὑμνογραφία τῆς Τριωδικῆς περιόδου εἶναι συντεταγμένη ὑπὸ θεοπνεύστων ποιητῶν εὐστόχως δονοῦσα τὰ μύχια τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐκφραστικότης τῶν βαθέων νοημάτων τῶν ἰδιομέλων, τῶν κανόνων καὶ τῶν λοιπῶν τροπαρίων εἶναι τόσον ζωηρά, ὥστε καὶ ὁ ψυχρότερος ἀκούων ταῦτα αἰσθάνεται ἐνδομύχως τὴν παρόρησιν πρὸς ἀλλαγὴν βίου καὶ ἐπιστροφὴν εἰς μετάνοιαν.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ Χριστιανοὶ σήμερον, παρὰ τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κηρυττόμενα καὶ συνιστώμενα, πράττουν τὰ ἀντίθετα.

Τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα τῶν καρναβαλικῶν ὁργίων ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Τριωδίου ἀποτελοῦν κατ' ἔτος τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς συνεχιζομένης ἡθικῆς καταπτώσεως τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν.

Δυστυχῶς, παρ' ὅλον ὅτι φρικτὰ ἐπιτίμια ἐξεφωνήθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκτὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (Κανὼν 62ος), διὰ τοὺς χριστιανοὺς τοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα εἰδωλολατρικὰ αἵσχη ἐπιδομένους, καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὑπὸ πάντων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τὸ διαπραττόμενον τοῦτο κακὸν διὰ κηρυγμάτων καυστικώτατα στηλιτεύεται, ἐντούτοις ἀκόμη συνεχίζεται καὶ τὸ χειροτότερον εἶναι, ὅτι εὐρίκει ὑποστηρικτὰς καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀρχοντας τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, οἱ ὁποῖοι καὶ χρῆμα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἀφθονον δαπανῶσιν εἰς δόξαν τοῦ διαβόλου καὶ τῆς πομπῆς αὐτοῦ.

Ἑορτολόγιον 6 Φεβρουαρίου

ΦΩΤΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ὁ Ἱερός Φώτιος ἐγεννήθη ἐν Κων)πόλει περὶ τὸ 810 μ.Χ. ἐκ γονέων περιφανῶν Σεργίου καὶ Εἰρήνης μαρτυρησάντων κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν εἰκονομάχων. Ἐξεπαιδεύθη ἄριστα εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, καὶ νεώτατος κατέστη ἐφάμιλλος καὶ ἐν πολλοῖς ὑπέρτερος, ὥς πανεπιστήμων, πάντων τῶν συγχρόνων του πεπαιδευμένων. Ἦτο πεποικισμένος μετὰ χαρίσματα, ἐξ ὧν σπανιώτατα ἡ φύσις ἐπεδαψίλευσε ποτὲ εἰς ἄνθρωπον, ἔχων προσέει ἀκηλίδωτον τὸν βίον, χαίρων μεγίστης ὑπολήψεως, καθότι κοι νῶς ἀνεγνωρίζετο καὶ ἔθεωρεῖτο πολύτιμον Ταμεῖον, ἐνθα ἀπεταμιεύετο πᾶσα ἀνθρωπίνη σοφία καὶ ἐπιστήμη.

Τοῦ Πατριάρχου Ἱγνατίου συγκρουσθέντος μετὰ τοὺς ἐν τῇ Παλατίῳ καὶ συνεπείᾳ τούτου καταστάντος ἐκπτώτου, ἐψηφίσθη διάδοχος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς Συνόδου τῶν Ἀρχιερέων ὁ ὑπαὶτον ἀξίωμα ἐν τῇ Βασιλικῇ Οἴκῳ κατέχων Φώτιος, ὅστις παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις καὶ τοὺς δισταγμοὺς του, διὰ τῆς βίας διήλθεν ἐντὸς ἐβδομάδος ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς ἱερωσύνης, καὶ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 857 ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κων)πόλεως ὑπὸ τοῦ Συρακούσης Γρηγορίου τοῦ Ἀσβεστά, Γορτύνης Βασιλείου καὶ Ἀπαμείας Εὐλαμπίου.

Ὁ Ἱερός Φώτιος συνήντησε κατ' ἀρχὰς ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Ἱγνατίου, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν ἐπέμβασιν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ τότε Πάπα Ρώμης Νικολάου. Καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τὸν αὐτοκράτορα Μιχαήλ, ἐσκέφθη νὰ συγκαλέσῃ οἰκουμένην Σύνοδον, διότι καὶ αἱ ἐριδὲς τῆς εἰκονομαχίας ἐντελῶς ἀκόμη δὲν εἶχον ἐκλίψει. Εἰς τὴν Σύνοδον προσεκληθῆ καὶ ὁ Πάπας. Ἀλλ' ὁ Πάπας Νικόλαος, φιλόδοξος ὢν, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κατάλληλος εὐκαιρία νὰ ὑποτάξῃ καὶ κυριαρχήσῃ καὶ ἐπὶ δόκλῃρου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τὰς ἄλλας τρεῖς ἀνατολικὰς μικροτέρας οὐσας δὲν ὑπελόγιζε, διότι, ὡς μικρότεραι, τοῦ ἦσαν εὐκολώτερον νὰ τὰς ὑποτάξῃ. Μόνον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων)πόλεως τοῦ ἦτο δύσκολον νὰ καταστήσῃ ὑποχείριον. Τοιούτους φιλοδόξους καὶ κυριαρχικοὺς σκοποὺς τρέφων, προσκληθεῖς δὲν παρουσιάζεται μόνος εἰς τὴν Σύνο-

δον, ἀλλὰ στέλλει δύο ἀντιπροσώπους μετ' ἐπιστολῆς του, εἰς τὴν ὁποίαν κατέκρινε τὴν Σύνοδον, διότι ἄνευ ἀδείας του ἐξέλεξε τὸν Φώτιον Πατριάρχην καὶ μάλιστα ἀπὸ λαϊκόν. Ἡ συνελθοῦσα Σύνοδος ἀνεγνώρισε τὸν Φώτιον Πατριάρχην Κων)πόλεως.

Οἱ περὶ τὸν Ἱγνάτιον ἀνεφέρθησαν καὶ πάλιν εἰς τὸν Πάπαν, ὅστις ἐξήτει εὐκαιρίαν, ὥπως μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν Σύνοδον. Προσκαλεῖ λοιπὸν τὸν τε Φώτιον καὶ τὸν Ἱγνάτιον εἰς Ρώμην, ἵνα κρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς διαφορᾶς των. Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο ὁ Φώτιος, ὃν ὁ Πάπας ἐξυβρίζων ἀπεκάλει ληστήν, δὲν ἐδέχθη, συγκροτεῖ ὁ Πάπας ἄλλην Σύνοδον ἐν Ρώμῃ, ἐκ τῶν ἰδικῶν του ὁργάνων ἀποτελουμένην, καὶ καταδικάζει τὸν ἱερὸν Φώτιον ὡς σχισματικόν, ὕβριστὴν καὶ ταραξίαν τοῦ κράτους, ἀναγνωρίζει δὲ τὸν Ἱγνάτιον ὡς Πατριάρχην.

Ὁ Ἱερός Φώτιος ὅμα γενόμενος Πατριάρχης εἰργάσθη ἐπὶ ὅλην δεκαετίαν μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως ἀπαραμύλλον. Εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλεται καὶ ὁ ἐκχριστιανισμὸς τοῦ βαρβάρου ἔθνους τῶν Βουλγάρων, ὁργανώσαντα τὴν ὑπὸ τοὺς Κύριλλον καὶ Μεθόδιον ἱεραποστολήν. Ὁ Πάπας καὶ ἐδῶ ἐπεχείρησε νὰ καρπωθῇ ξένους κόπους. Οἱ Βούλγαροι, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων)πόλεως φωτισθέντες, δὲν εἶχον ἀντιληφθῇ ἐγκαίρως τὰς παπικὰς πλάνας καὶ ὁραδιουργίας, καὶ ἐπιθυμοῦντες πρόωρον ἐκκλησιαστικὴν χειραφέτησιν καὶ ἀνεξαρτησίαν, μόλις ἀσπασθέντες τὸν Χριστιανισμόν, ἔγραψαν διὰ τοῦ Βογόριδος τοῦ βασιλέως των εἰς τὸν Πάπαν τιμητικὰς ἐπιστολάς ζητοῦντες νὰ μάθωσι πῶς θὰ ἡδύναντο νὰ καταστῶσιν ἐκκλησιαστικῶς ἀνεξάρτητοι.

Ὁ Πάπας πλήρης χαρᾶς ἀπαντῶν ἐκτοξεύει μυρία ὅσα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων)πόλεως, συγχρόνως δὲ στέλλει εἰς Βουλγαρίαν λατίνους ἱερεῖς ἵνα διδάξωσι τὰς δοξασίας τῆς παπικῆς πλάνης καὶ ἀναχρίσωσι διὰ μύρου παπικῆς εὐλογίας τοὺς βαπτισθέντας ὑπὸ ἐγγάμων ἱερέων τῆς σχισματικῆς... (ὡς ἀπεκάλει) Ἐκκλησίας τῆς Κων)πόλεως.

Ὁ Ἱερός Φώτιος πληροφορηθεὶς ταῦτα ἐν ἱερᾷ ἀγανακτήσει ἐκδίδει τὴν περίφημον ἐγκύκλιον, ἐν ἣ ἐλέγχει τὰς παπικὰς κακοδοξίας. Συγκαλεῖ δὲ Σύνοδον ἐν Κων)πόλει (867), ἥτις λαβοῦσα ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν Βουλγαρίᾳ ἀθεμιτοφυγίας τοῦ Πάπα ἀνεδεμάτισεν αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του. Τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου ὑπογραφεῖντα ὑπὸ χιλίων περίπου Πατέρων ἐστάλησαν καὶ εἰς τὸν Πάπαν πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰ καθ' ἑαυτόν.

Ἐν τῇ μεταξὺ λαμβάνουν χώραν καὶ νέαι ἐξελίξεις εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐξουσίαν. Ὁ Βασίλειος ὁ Μακεδὼν φονεύει τὸν Βάρδα, καὶ κατόπιν αὐτοῦ φονεύεται καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαήλ, καὶ εἰς τὸν θρόνον ἀνέρχεται ὁ Βασίλειος. Οὗτος ἔχων καθημαγμένους τὰς χεῖρας προσέρχεται ἡμέραν τινὰ νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ὁ θεῖος Φώτιος ἀπωθεῖ αὐτόν· τότε ὁ βασιλεὺς ὀργισθεὶς καὶ συμπράττων μετὰ τὸν Πάπαν καθαιρεῖ ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ ἐξορίζει τὸν Φώτιον καὶ ἀναβιβάζει τὸν Ἱγνάτιον. Ὁ Ἱγνάτιος ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ Πάπα διατελὼν ἐν Συνόδῳ γενομένη ἐν τῇ Ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας (869) καθήρεσε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Φώτιον ὡς καὶ πάντας τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ. Εἰς τὴν ἐξορίαν ὁ Φώ-

Ἡ κατάδους τοῦ τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Θεοφανείων εἰς τὴν Στυλίδαν ὑπὸ βροχῇ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἴδου οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημείον Ἀντιλεγόμενον». (Λουκᾶ β, 14)
ΣΤ'

Ὁμολογοῦμεν τὴν Ἀειπάρθενον Μαρίαν, τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοτόκον. Διὰ τῆς ὁμολογίας αὐτῆς δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως ὅτι ὁ συνάναρχος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι Λόγος ἀρχὴν χρονικὴν ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς· ἀπαγε τῆς βλασφημίας. Ἀλλ' ὅτι Αὕτη ἐγέννησε τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, χωρὶς νὰ ἀναιρεθῇ ἡ διαφορὰ τῶν δύο ἐν Αὐτῷ φύσεων, τῆς Θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ἐν τῷ Χριστῷ, ὅστις τοιοῦτος εἶναι ἀπὸ τῆς διὰ Πνεύματος Ἀγίου ἐν τῇ Παναχράντῳ Μήτρᾳ τῆς Θεοτόκου συλλήψεώς Του,

τιος ὑπέστη πολλὰς ταλαιπωρίας καὶ στερήσεις. Ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖθεν δὲν ἔπαυσε γράφων καὶ ὑποστηρίζων τὴν ὀρθοδοξίαν τοῦ ἀφήρεσαν καὶ τὸν χάριτην καὶ τὴν μελάνην, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ γράφῃ. Οὐτε ἱατρὸν ἐπέτρεπον νὰ τὸν ἐπισκέπτεται, ὅταν ἐπὶ 30 ἡμέρας ἀσθένησε σοβαρῶς. Ἐπὶ τέλους εὐρὼν εὐκαιρίαν κατάλληλον ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν εἰς τὸν Βασιλέα.

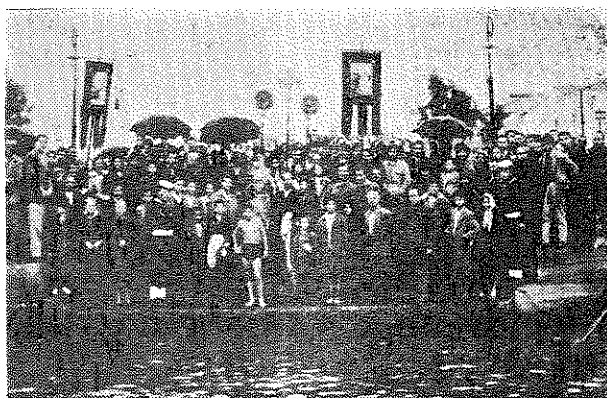
«**Ἐνθυμοῦ δι καὶ σὺ ἄνθρωπος εἶσαι, ἂν καὶ βασιλεὺς· μνήσθητι δι τὴν αὐτὴν ἔχομεν σάρκα καὶ βασιλεῖς καὶ ἰδιώται καὶ τῆς αὐτῆς κοινωνοῦμεν φύσεως· μνήσθητι δι ἔχομεν κοινὸν δεσπότην καὶ πλάστην καὶ κριτὴν. Σκέψθητι, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἐὰν μὲν ἡ συνειδήσις σου εἶναι ἀναπεπαισμένη, τότε πρόσθε καὶ ἕτερα καθ' ἡμῶν, ἐὰν τι παρέλειπας· ἐὰν αὕτη ἐλέγχῃ σε καὶ καταδικάσῃ, τότε μὴ ἀναμένης τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ καταδίκην, τότε πλέον καὶ ἡ μεταμέλεια θὰ σοὶ εἶναι ἀχρηστος».**

Τέλος Βασίλειος ὁ Μακεδὼν στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου του καὶ μὴ ἔχων ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Πάπα, ἀνεκάλεσε τὸν Ἱερὸν Φώτιον ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἀνεβίβασε τὸ 878 καὶ πάλιν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, καταβληθείσης συντόνου προσπάθειας, ὅπως ὁ γέρον Ἰγνατίος συμπιλωθῇ μετὰ τοῦ Φωτίου, ἵνα ἐπέλθῃ οὕτω διαλλαγὴ μετὰ τῶν δισταμένων φιλοφρονούντων ὁπαδῶν των. Τῷ δὲ 872 συνεκλήθη μεγάλη Σύνοδος ἐκ 383 Πατέρων, ἡτις ἀπεκήρυξε τὴν παπώφιλον ἐκείνην ψευδοσύνοδον καὶ ἐδικαίωσεν ὀριστικῶς τὸν Μέγαν Φώτιον, ὅστις ἐπὶ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, υἱοῦ τοῦ Βασιλείου τῷ 886 κατεβιβάσθη καὶ αὐθις ἐκ τοῦ θρόνου καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν παρὰ τὴν Χαλκηδὸνα μικρὰν νησίδα, ὅπου ἦτο τότε ἡ Μονὴ τῆς Ἱερείας, (σήμερον μὴ ὑπάρχονσα), καὶ ὅπου κατέλυσε τὸν βίον τῇ 6 Φεβρουαρίου τοῦ 891 ἔτους, ὁ ὢντως Μέγας τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μεγαλόψυχον δρᾶσιν Φώτιος, ὁ πρῶτος ὀρθόδοξος Πατριάρχης, ὁ ἀπορραπίσας τὴν ἐξηρμένην παπικὴν ὁφρὺν καὶ διὰ πολλῶν συγγραμμάτων κατακοσμήσας τὴν θεολογικὴν καὶ φιλολογικὴν ἐπιστήμην, τῶν ὁποίων συγγραμμάτων ἡ ἐπανέκδοσις θὰ ἀπετέλει τὸν εὐτυχέστερον σύγχρονον ἐκδοτικὸν ἄθλον, διότι «**Ἡ δὴ λωσις τῶν λόγων Σου, ὦ Ἱερὲ Φώτιε, ὄντως φωτιεῖ καὶ συνετιεῖ νηπίους».**

«διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν». Εἰς τὸ πάθος τοῦ Κυρίου, ἡ θεότης ἀπαθὴς διέμεινεν. Ἀλλ' ἡ πάσχουσα ἀνθρωπίνη φύσις Του ἦτο ἡνωμένη ὑποστατικῶς μετὰ τῆς ἀπαθοῦς Θεότητος εἰς ἓνα Χριστόν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Κύριον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ φρικτὴ Θυσία Του, ἀπείρου ἀξίας οὔσα, ἡλευθέρωσε πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀπειρον ἐνοχὴν των, τὴν ἐκ τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας· οὕτω δέ, «**ἐγένετο πᾶσιν αἷσιος σωτηρίας αἰωνίου»** (Ἑβρ. Ε. 9).

Εἰς αὐτὸ τὸ δόγμα, τὸ διὰ πολλῶν ἐν τε τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ κρατυνόμενον στηρίζεται ἡ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κηρυττομένη ἀπολύτρωσις. Ὅπως λοιπὸν εἰς τὸ πάθος τοῦ Κυρίου, ἡ Θεότης Του ἀπαθὴς διέμεινεν, οὕσα ὑποστατικῶς ἡνωμένη μετὰ τῆς πασχούσης ἀνθρωπίνης φύσεως, οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ σάρκα ἐκ τῆς «Παρθένου» ὑπερφυεῖ γεννήσῃ Του, ἦσαν ἡνωμένοι αἱ δύο ἐν Αὐτῷ φύσεις, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη, εἰς τὴν μίαν ὑπόστασιν τοῦ ἐνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ, «τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθέντος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφέντος» (Βαρούχ Γ. 26). Ἐπομένως ὁ Ἀειπάρθενος Κόρη Μαρία, καὶ εἶναι καὶ λέγεται **Θεοτόκος**, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, τὴν διὰ τῆς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συνελθούσης Τρίτης Οἰκουμένης Συνόδου διατυπωθεῖσαν, τῆς ὁποίας ἑξαρχος ἦτο ὁ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μέγας Κύριλλος. Καὶ πρὸ τῆς Τρίτης Οἰκ. Συνόδου πολλοὶ τῶν Θεοφώρων Πατέρων μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν Θεοτόκος. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ἄλλοι. Οἱ Προτεστάνται τὸ κατὰ τῆς «Θεοτόκου» μῖσος των ποικιλοτρόπως ἐκδηλώνουν. Ἡ κακοδοξία των αὕτη δὲν εἶναι καινὴ. Τὸ πρῶτον ὁ Αἰρεσιάρχης Νεστόριος, ὅστις τὸ αὐτὸ μὲ τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Ἀρείον τέλος ἔσχεν, ἀπεκάλει τὴν Παναγίαν Χριστοτόκον, ὡς γεννήσασαν τὸν ἄνθρωπον Χριστόν, κατ' αὐτόν. Τοῦτον τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι καθυπέβαλεν ἡ προαναφερθεῖσα Τρίτη Οἰκουμένη Σύνοδος. Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν δὲ τὴν διαστρέβλωσιν τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἐκ μέρους τῶν Προτεσταντῶν, ἀντιγράφομεν περικοπὰς τινὰς ἐντύπου των, ἐκ τῶν κατὰ μυριάδας σκορπιζομένων πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἐκ τῶν Ὀρθόδοξων ἀφελῶν.

(Συνεχίζεται)

Τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας ἐπεκτείνεται. Εἰς τὴν φωτογραφίαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παρθος Χαλκίδος εἰς τὴν κατάδυσιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Θεοφανείων ὑπὸ βροχὴν.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«Ἀρχὴ πένθους, τὸ ἐπιγινῶναι τινὰ ἑαυτόν. Ἐστὼ δὲ τὸ πένθος ἡμῶν μὴ κατὰ ἄνθρωπον, μηδὲ πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ κατὰ Θεὸν τὸν γινώσκοντα τὰ κρυπτά τῆς καρδίας, ὅπως παρ' Αὐτοῦ μακαρισθῶμεν· ὦμεν τοίνυν παιδερῶ τῷ προσώπῳ ἡνίκα ἀνθρώποις συντυγχάνωμεν, κλαίοντες δὲ καὶ πενθοῦντες τῷ φρονήματι. Τὸ πένθος τὴν ψυχὴν ἀποσμήχει διὰ τῶν δακρύων, καὶ καθαρὰν ταύτην ἀποκαθίστησι, σωφροσύνην γεννᾷ, ἡδονὰς ἀποκόπτει, ἀρετὰς κατορθοῖ. Καὶ τί ἔτι λέγω; τὸ πένθος ὑπὸ Θεοῦ μακαρίζεται («μακάριοι οἱ πενθοῦντες» Ματθ. Ε' 4.), ὑπὸ Ἀγγέλων παρακαλεῖται. Χάρισαί μοι, Κύριε, δάκρυα κατανύξεως, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, ὅπως ἐν αὐτοῖς κλαύσω ἑμαυτόν, καὶ ἱκετεύσω τὴν εὐσπλαγχνίαν Σου· καθάρισαί μου τὸν ὕπνον τῆς ἁμαρτίας. Οἶμοι! πῶς ὁ ποίσω (πῶς θὰ ὑποφέρω) τὴν γέννηαν τοῦ πυρός, καὶ τὸ σκόπος τὸ ἐξώτερον, ἐνθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὁδόντων; Οἶμοι! (ἀλλοίμονόν!) Πῶς ὑποίσω τὸν τάρταρον καὶ τὰς ἐκεῖ αἰωνίους βασάνους; Τίς δώσῃ τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὰς δακρύων; Ἡμαρτες, ψυχὴ μου, ἡμαρτες. Μετανόει· ἰδοὺ γὰρ αἱ ἡμέραι ἡμῶν παράγουσιν ὡς σκιά· ἔτι μικρὸν καὶ ἀπελεύσῃ ἐν τεύθειν, φοβεροὺς τόπους μέλλεις διέρχεσθαι... μόνῃ μετὰ τῶν ἔργων σου μέλλεις τοὺς ἄρχοντας τοῦ σκότους διέρχεσθαι. Ἐκεῖνοι, οὐ βασιλεῖα φοβοῦνται, οὐ δυνάστην τιμῶσι,... εἰμὴ μόνον τὸν ἐν θεοσεβείᾳ ζήσαντα, καὶ διὰ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πράξεων τὴν τοῦ Θεοῦ σκέπην ἐνδεδυμένον· ἐκ προσώπου τούτου ὑποχωροῦσι φοβούμενοι, καὶ δίδουν αὐτῷ μετὰ ἀδείας παρέχουσι... Κύριε, τὴν ὥραν ἐκείνην λαβὼν κατὰ νοῦν, προσπίπτω τῇ σῇ ἀγαθότητι· μὴ παραδοθῇν τοῖς ἀδικοῦσί με, μὴ καυχῆσαι ντο οἱ ἐχθροί μου κατὰ τοῦ δούλου σου, Ἀγαθὲ Κύριε, τρίζοντες τοὺς ὁδόντας αὐτῶν, καὶ φοβούμεντες τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχὴν μου... Παρακλήθητι, Κύριε, οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας μου, ἀλλὰ διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς Σου, καὶ τὴν ἀμέτρητον εὐσπλαγχνίαν Σου, καὶ σῶσον τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, τὴν τὸ Σὸν ἐπικαλουμένην ἅγιον ὄνομα. Μνήσθητι, Κύριε, ὅτι ἁμαρτήσας... οὐ προσέφυγα πρὸς ἄλλον ἱατρόν..., ἀλλὰ πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα... Ἐπάκουσον, Κύριε, τῆς ἐμῆς ἀναξιότητος, διὰ τὴν πολλὴν Σου ἀγαθότητα, καὶ δός μοι μετάνοιαν καθαρὰν καὶ ἀληθινήν... Στήριξον τὴν καρδίαν μου ἐν τῷ φόβῳ σου, Ἀγαθὲ Κύριε, στήριξον τοὺς πόδας μου ἐπὶ πέτρῳ μετάνοιᾳς εἰλικρινούς. Νικησάτω ἡ ἀγαθότης Σου, Κύριε, τὴν ἐν ἐμοὶ κακίαν, νικησάτω τὸ φῶς τῆς χάριτός Σου τὸ ἐν ἐμοὶ σκότος. Κύριε, ὁ τῶν τυφλῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς διανοίξας, ἀνοιξὸν τοὺς ἐσκοτισμένους ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας μου, ὁ λόγῳ τοῦ λεπρούς καθάρισας, καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς τοὺς σπύλους καθάρισον. Γενέσθω ἡ χάρις Σου ἐν ἐμοί, Κύριε, ὦ; πῦρ φλογίζον τὰς ἁμαρτίας μου. Σὺ γὰρ εἶ μόνος τῶν ψυχῶν ἱατρός, τὸ φῶς τὸ ὑπὲρ πᾶν φῶς, ἡ χαρὰ, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ τροφή, ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή, ἡ σωτηρία,

ἡ εἰς αἰῶνας αἰώνων διαμένουσα, καὶ Σοὶ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

(Κατὰ τοὺς αὐτοὺς Θεοφόρους Πατέρας, ὅπως εἰς τὴν σαρκικὴν γέννησιν ὁ κλαυθμὸς τοῦ γεννωμένου βρέφους μαρτυρεῖ ὅτι ἐγεννήθη τοῦτο ζῶν. οὕτω καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, τὸ κατὰ Θεὸν πένθος, ἡ ἀβίαστος ῥοὴ τῶν δακρύων τῆς κατανύξεως, μαρτυρεῖ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰς τὴν ζωὴν εἴσοδον τῆς πρότερον νενεκρωμένης ψυχῆς). (Εὐεργ. Βιβλ. Β. ὑποθ. ΑΒ.).

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΛΑΘΟΥΣ ΕΚ ΠΑΡΑΔΡΟΜΗΣ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 409—410 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐγράφη ἐκ παραδρομῆς, ὅτι ὁ ἱερομόναχος Ἰάκωβος Παπαδέλης ἐχειροθετήθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Διευλείας Ἀκακίου, ἐνῶ ἐχειροθετήθη ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Ἀκακίου, παρισταμένου καὶ τοῦ Σεβ. Διευλείας κ. Ἀκακίου.

ΑΝΤΙ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Ἡ ἐκ Θεσσαλονίκης (Χαλκιδικῆς 101) προσκυνήτρια Πιλίνα Καλογιάννη, κατέθεσε διὰ τοῦ πατρὸς Λογγίνου Χατζηστεφάνου εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δραχμὰς διακοσίας (200) ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μητρὸς αὐτῆς Δεινομάχης προσκυνητρίας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς πρὸς τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Μερκουρίου Καλοσκάμη, νὰ γράφουν ὅπισθεν τῶν ἐπιταγῶν τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἀποστέλλονται αὐταί, πρὸς διευκόλυνσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Διαχειρίσεως, πρὸς ταχεῖαν δὲ ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀποστολέων ἀφ' ἑτέρου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Διαχειρίσεως)

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἱερομόναχος τις ἀγιορείτης, ἐκ τῆς Νέας Σκῆτης καὶ ἐκ τῆς συνοδίας τοῦ ἀποθανόντος Ἰωσήφ-Φραγκίσκου—Μοναχοῦ, ὀνομαζόμενος Ἐφραίμ Μωραΐτης, ἀνευ ἀδείας τῆς οἰκειᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς περιέρχεται τὰς περιφερείας Θεσβονίκης καὶ Βόλου ἱεροπράττων καὶ κείρων μοναχῶν.

Ὅθεν καθιστῶμεν γνωστὸν, ὅτι ὁ ὡς ἄνω Ἱερομόναχος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως, καὶ συνεπῶς αἱ πράξεις του στεροῦνται τῆς εὐλογίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ὑπηρεσία τῆς Συντάξεως δηλοῖ ὅτι, τὸ Περιοδικόν, ἐπειδὴ εἰς τὸ παρελθόν προέκυπτον συχνὰ παρεξηγήσεις καὶ σκάνδαλα, ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ δέχεται πρὸς δημοσίευσιν ἀνταποκρίσεις σχετιζομένας μὲ κοσμικὰ γεγονότα (γάμος, βαπτίσεις κλπ.), ἀνεξαιρέτως διὰ πάντας τοὺς ἀδελφούς ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς τὸ περιοδικόν δὲν δύναται νὰ παραβῇ ἤδη τὴν ληφθεῖσαν γενικοῦ μέτρου ἀπόφασιν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ & ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καλοῦνται πάντα τὰ ἄρρενα μέλη τῆς Ὁργανώσεως ἡμῶν εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, κατὰ τὴν Δευτέραν Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, 10ην Μαρτίου (ν. ἡμ.) καὶ ὥραν 11.30 π.μ.

Θέματα: 1) Ἐγκρίσις ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ἀπολογισμοῦ προηγουμένης χρήσεως καὶ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

2) Ἐκλογή Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς διενέργειαν ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὴν ἀνάδειξιν Δ. Συμβουλίου.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἐπιθυμοῦν νὰ τακτοποιηθοῦν ταμειακῶς, δύνανται νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ Γραφεῖα πρὸς τακτοποίησίν των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1963 (ν. ἡμ.)

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΙΩΑΝΝ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ 20οῦ ΑἰΩΝΟΣ

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Βραζιλιανῆς Πολιτείας Γκουαβάρα συνεκέντησε τοὺς ἐπαίτας εἰς εἰδικὰ κέντρα, ἵνα δῇθεν τοὺς περιθάλψῃ, ἀλλὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐργίρην εἰς τὸν ποταμὸν Ρίο ντὰ Γκουάργτα. Μέχρι σήμερον ἐσύρθησαν ἐκ τοῦ ποταμοῦ 20 περίπου πτώματα («Καθημερινή» 31-1-63).

Ὅτις ἡ Βραζιλιανὴ Πολιτεία ἔλυσεν ἓνα διὰ πολλοὺς δύσλυστον πρόβλημα. Ἐπνίξε τοὺς δυστυχεῖς ἐπαίτας διὰ νὰ μὴ γίνωνται ἐνοχλητικοὶ εἰς τοὺς ἀβροδιαίτους. Καὶ αὐτὸ εἶναι καὶ λέγεται φιlanθρωπία καὶ πολιτισμὸς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος!

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 19ην τρέχ. ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τῆς ὁσίας Φιλοθέας θὰ πανηγυρίσῃ μεγαλοπρεπῶς μετ' Ἀρχιερατικὴν χοροστασίαν ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Ναὸς ἄνω Πετραλώνων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν, καθ' ὅλους τοὺς Ἑσπερινοὺς τῶν Κυριακῶν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, χοροδία ψαλτῶν, μία εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ μία εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ψάλλουν ἐκ περιτροπῆς εἰς τοὺς εὐδυνωτοτέρους ἐκ τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοὺς κατανυκτικούς ὕμνους, χοροστατούντων Ἀρχιερέων, οἵτινες θὰ ὁμιλοῦν εἰς τὸ τέλος πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά. Τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς θὰ γίνῃ ἡ ἑναρξίς, διὰ μὲν τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, διὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν τοιοῦτον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπούρια, περὶ ὥραν 5 μ.μ.

Ἀθῆναι 8 - 2 - 63

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

Κατὰ τὴν στενὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ (70 μ.Χ.) ὑπὸ τῶν ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων οἱ Ἑβραῖοι στερούμενοι τροφῆς ἔτρωγον καὶ τὰς εἷδας τῶν δένδρων, καὶ ὅλα ἀδιακρίτως τὰ ζῷα, καὶ ὅλας τὰς ἀκαθαρσίας, θεριζόμενοι ἀπὸ φοβερὰν λιμοκτονίαν. Ὁ δὲ ἱστορικὸς Ἰώσηπος (δ' Ἑβραῖος) ἀναφέρει ὅτι τότε μία μάγνα, μὴ ὑποφέρουσα τὴν πείναν ἔσφαξε καὶ ἔφαγε τὸ παιδί της. (Ἰωσήφ. Ἰουδ. Βιβλ. Ζ'). Τὴν διήγησιν αὐτὴν τοῦ Ἑβραίου ἱστορικοῦ συχνὰ τὴν ἐπικαλοῦνται οἱ ἱεροκήρυκες διὰ νὰ τονίσουν, τὴν «φοβερὸν» εἶναι τὸ «ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος». Ἀλλὰ ἔχομεν καὶ νεωτέρας ὁμοίας ἱστορικὰς πληροφορίας. Ἰδοὺ τὴν γράφει ἡ «Καθημερινή» 31-1-63.

«Ἀξιωματικὸς τῆς Γερμανικῆς ἀστυνομίας ἐδήλωσε χθὲς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου Ἑγκληματιῶν πολέμου, ὅτι εἰς τὰ ναζιστικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον μεταφερθῇ Ἑβραῖοι ἐκ Πολωνίας, ἐσημειώθησαν κρούσματα καννιβαλισμοῦ. Ἀντελήφθη, εἶπε, μερικὸς Ἑβραῖος, μέλη ὁμάδος ἐργασίας, νὰ τρώγουν τεμάχια ἐκ τῶν καμμένων πτωμάτων τῶν συμπατριωτῶν των ποὺ εἶχον ἐκτελεσθῇ εἰς τοὺς θαλάμους ἀερίων».

Πράγματι ἡ ἱστορία κατὰ καιροὺς ἐπαναλαμβάνεται!...

ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΗ

Εἰς τὸ Βατικανόν, μετὰ τῶν ἄλλων κατακρατούμενων πολυτίμων θησαυρῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εὐρίσκεται καὶ ἡ τιμία Κάρα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὴν ὁποίαν Θωμᾶς, ὁ Παλαιολόγος, ὁ Δεσπότης τῆς Πελοποννήσου, φεύγων τὴν τουρκικὴν αἰχμαλωσίαν, μετέφερε τῷ 1462 ἐκ Πατρῶν καὶ προσέφερεν εἰς τὸν Πάπαν Πιον τὸν Β', ἐλπίζων παρ' αὐτοῦ ἀνάλογον ἀνταπόκρισιν καὶ ἀντάλλαγμα. Πλὴν ὅμως ματαίως. Τὸ ἱερὸν τοῦτο λείψανον κοσμεῖ ἔκτοτε τὸ Βατικανὸν παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον.

Διὰ τὰ ἐλγίνεα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος γίνεταί τόσος θόρυβος καὶ ἐπιζητεῖται ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς ἡ ἐπιστροφή των, περὶ τῆς ἁγίας Κάρας τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, τὴν ὁποίαν ἐσύλησεν εἰς ἀπατρις ἡγεμὼν καὶ ἐκ συμφεροντολογικοῦ ἀτομικοῦ ὑπολογισμοῦ, προσέφερε δῶρον εἰς τὸ Πάπαν, διὰ τὴν μετὰ σήμερον οὐδεμίαν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ οὐδεμίαν ἐνέργειαν, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἐν Πάτραις φερώνυμον ἱερὸν Ναόν; Ἡ μήπως τὰ κλαπέντα μάρμαρα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ Ναοῦ τοῦ Παρθενῶνος πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται περισσότερον τῆς τιμῆς κεφαλῆς τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου;

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὸ προσεχὲς Σάββατον, 17ην τρέχοντος, πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, μετ' Ἀρχιερασίαν Ἀρχιερέως. Συγκοινωνία, Λεωφορεῖα Νέας Σμύρνης ἀπὸ Ἀκαδημίας.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδόξ.ας 18 τρέχ. κατὰ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ὥραν 3.30'—6.30' θὰ τελεσθῇ ἡ κατ' ἔτος εὐχισμένη ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις, μετὰ ψαλμωδίων καὶ ὁμιλίων, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων, εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, εὐρισκομένην εἰς τὴν Πλατεῖαν Μητροπόλεως. Ὁφείλομεν πάντες, κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοί, νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἀγίαν αὐτὴν σύναξιν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβά.

ΑΘΛΙΟΤΗΤΕΣ

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἱεροσολύμων, μεταδοθείσας ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ Μοναχοῦ Ἰωάννου Παπαλεοντίου, τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων θελήσαντες οἱ ἡμέτεροι Ἑλληνορθόδοξοι μοναχοὶ νὰ καθαρίσουν τὸ ἔξωθεν μέρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Βηθλεέμ, κατὰ τὰ ἀπ' αἰῶνων προνόμιά των ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, ἐδέχθησαν ἐπίθεσιν ἐξ ὑπερεκατόν Λατίνων μοναχῶν καὶ πεντήκοντα Ἀρμενίων. Ἐπιρκολούησε συμπλοκή, καθ' ἣν ἐξεσφενδονίζοντο ξύλα, λίθοι, φιάλαι, ἐν τέλει δὲ καὶ πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν. Οἱ 25 ἡμέτεροι φύλακες τῆς Βασιλικῆς τῆς Βηθλεέμ, κατόρθωσαν νὰ τρέψουν εἰς ἀτακτον φυγὴν τοὺς 150 ἐπιτεθέντας, μὲ ἀρκετοὺς πληγωμένους. Ὅποια ἀθλιότης! Εἰς τὸν Πανάγιον ἐκεῖνον τόπον, ἔνθα ἠκούσθη ἡ ἀγγελικὴ μελωδία «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», νὰ χύνωνται αἵματα χριστιανικά! Τὸ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων μῖσος τῶν Λατίνων καὶ τῶν Ἀρμενίων διατηρεῖται δυστυχῶς ἀσβεστον. Καὶ ὕστερον ὀνειρεύονται τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὠρισμένοι ἐκ τῶν ἡμετέρων!

Η ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Ἐπὶ μῆνας ἀπασχολεῖ τὴν Κυβέρνησιν, τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν τύπον καὶ ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν τὸ ζήτημα τῆς μισθοδοσίας τοῦ κατωτέρου κλήρου. Ἐκ τῆς ἐπὶ τούτου διαφωνίας προῆλθεν ἡ δξύτης τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Κανεὶς δὲν ἔχει ἀντίρρηση εἰς τὸ ὅτι «ὁ ποιμαίνων ποίμνην, ἐκ τοῦ γάλακτος αὐτῆς ἐσθίει». Ἀλλ' ὁ τόσος θόρυβος μόνον διὰ τὸ γάλα, φανερόναι τὸ χαμηλὸν πνευματικὸν ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐδοκίμεθα οἱ σημερινοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν Ποιμένων δὲν ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ὕλην, ἀλλ' ἐν αὐταπαρνήσει ἐξυπηρέτησαν τὰ πρόβατα τῆς Ποίμνης των, ἔσχον ἐν ἀφρονίᾳ καὶ τὸ γάλα. Εὐδοκίμησαν κατὰ Θεὸν ὅσοι περιεφρόνησαν τὴν ὕλην. «Ἀγγυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· ἐμὲ δὲ καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί» ἔλεγεν ὁ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Οἰκουμένης ἔχων Ἀπόστολος Παῦλος (Πράξ. Κ' 34). Αὐτοῦ διάδοχοι εἶναι οἱ κληρικοί.

ΕΚΛΥΣΙΣ ΗΘΩΝ

Τρεῖς νέα μυστικά διαφθορεῖα ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἡθῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν. Καὶ οἱ μὲν ἀστυνομικοὶ εἶναι ἀξιοὶ συγχαρητηρίων διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντός των, δυστυχῶς ὅμως ἡ καίμενη νομοθεσία καθιστᾷ ἀναξίους λόγου τοὺς ἄλλους των. Διότι αἱ μαστροποὶ, μετὰ τὴν πάροδον ἐλαχίστου χρόνου ἀπὸ τῆς συλλήψεώς των, θὰ ἀφεθοῦν καὶ πάλιν ἐλευθέραι νὰ ἀποπλανοῦν τὰς ἀθώας νεάνιδας. Ἰδοὺ τὶ δημοσιεύεται περὶ τῆς πρώτης ἐκ τῶν συλληφθεισῶν: «μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τῆς μαστροπωπῆς ἐπὶ 35 ὁλόκληρα ἔτη. Αἱ εἰς βάρος της συλλήψεις καὶ καταδίκες ἀνέρχονται εἰς πολλὰς δεκάδας» διὰ τὴν δευτέραν «εἶχε συλληφθῇ καὶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἡθῶν, ὡς διατηροῦσα ἄλλο μυστικὸν διαφθορεῖον... ἀφῆθη ὅμως ἐλευθέρη κατόπιν βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεψε τὴν ἐπ' ἐγγυήσει ἀπόλυσίν της, καὶ συνέχισε τὴν φθοροποιὸν δράσιν της». Τὰ ἴδια καὶ περὶ τῆς τρίτης. («Ἔθνος» 23-1-53). Χρεάζονται περισσότερα σχόλια; Δὲν εἴμεθα ἔνοχοι ὅλοι πρὸς ἀνεχόμεθα μίαν τοιαύτην κατάστασιν; Ποῦ ἡ φωνὴ τοῦ τύπου κατὰ τῶν μαστροπῶν, ἐνῷ διαρρηγνύει τὰ ἱμάτιά του, ἂν ποτε νεάνις τις ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Χριστόν;

Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΟΝΑ ΜΑΣ

Σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθη ἀνακοίνωσις περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἁγίων Θεοφανείων κατὰ τὰ Πάτρια Ἑορτολόγια ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὡς καὶ ἡ εἰς τὸ Πασαλιμάνι τοῦ Πειραιῶς κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Εἰς τὰς ἐφημερίδας «Ἀκρόπολις», «Ἀπογευματινὴ» καὶ «Ἀθηναϊκὴ» ἐδημοσιεύθησαν καὶ εἰκόνες τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ συντόμου περιγραφῆς. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ λιτανεῖαν τῆς ἑορτῆς μυριάδων λαοῦ ἀπέδειξε τὴν συνοχὴν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ ἀμείωτον τὸν ζῆλον τῶν ὁπλιτῶν τῆς παρατάξεως Κυρίου.